

ZON & REGEN

Het was van die regen die ongenadig door de aarde wordt aangetrokken – hevig, hard, pijlsnel, met veel gedruis en geklater. En dat na een gloeiende hitteweek. Af en toe stopte dat straalharde gezeik even, als door de hand Gods geslagen, om die aarde gulzig te laten drinken, en daarna weer in volle hevigheid los te barsten. Tot zover een natuurbeschrijving die niemand graag leest, want het betreft regen. Nu over naar de menselijke factor, wat het geheel nog lelijker maakt. En naar een plot. Ebenezer van Adel stond mistroostig naar zijn grote donkere tuin te staren, aan het panoramische raam waar eindelijk de laatste druppels van biggelden. Muriel was al gaan slapen, na de zaterdagdetective op tv. Het uur der vleermuizen was inmiddels aangebroken. Ze flitsten heen en weer, in de vochtige ozonfrisse atmosfeer na de braakbuien. Nu konden ook de slakken weer verschijnen. In het gras ontwaarde Ebenezer de bleke vlekken van afgevallen peren. Het water kwam hem even in de mond en hij moest tweemaal slikken. Vandaag had regen een lelijke streep getrokken door de zaterdagritten van de Grand Prix Formula 1 in Monza. Oost-Texas en Volksrepubliek Bangladesh hadden al dagen (en nachten) te kampen met overstromingen. De wereld was aan het verzuipen. Tot zover de natte dromen van Ebenezer van Adel. Onbedachtzaam nam hij een te grote slok van zijn Spa Barisart. Daarop verslikte hij zich hevig. De splijtende pijn in de takken van zijn borst was niet in te tomen door uitzinnig en onbeheersbaar hoesten. Een gloeiende luchtbel bleef koppig haperen vlak naast zijn hart en weigerde te knappen of te zakken. Ebenezer van Adel vouwde dubbel, petste zijn glas op de salontafel en stutte zichzelf met gebalde vuisten, immer brullend als een gewonde leeuw. Hij had zichzelf bijna het hiernamaals in gehoest toen er aangebeld werd. De privédeur. Op dit uur nog? In verband met een patiënt misschien? Maar hij had toch geen wachtdienst! Zijn laatste schor geblaf verdween als bij toverslag. Hij wreef de tranen uit zijn ogen, haalde diep adem en haastte zich naar de voordeur.

Het was zo'n hitte die je huid van je beenderstel losweekt – heet, gloeiend, brandend, net niet gepaard gaand met gesis zoals in een bakpan. Zoals je pannen bebotert of oliet teneinde het braden te bevorderen, zo werd je in deze zonnebrand na het insmeren nog vlugger gaar, zo leek het. Sommige badgasten wachtten echter ook te lang om het smeerpulletje boven te halen. Daardoor gaarden ze sneller. Tot zover een notitie over mooi weer, dat heel erg ongezond kan zijn. Nu over naar de menselijke factor, wat het geheel nog lelijker maakt. En naar een plot. Marjetje Sovjetje was terug van een weekje zee in de vakantiefaciliteiten van de rode vakbond. Het weer was tot en met vrijdag zo meegevallen dat iedereen bakbruin of pioenrood weer naar huis kwam. Na de derde dag was

Marjetje begonnen af te bladderen. De velletjes vielen er af. Overal gloeide het. Er popten voortdurend verse blaasjes op, die even later weer verschrompelden. Het voelde aan alsof haar botten op een barbecuerooster gelegen hadden. Maar bij terugkeer naar het binnenland regende het plotseling oude wijven. Na een kort onweer van apocalyptische intensiteit op zaterdag waren alle hemelsluizen opengezet, zoals ze dat in de boeken schrijven. Marjetje Sovjetje ging in de regen staan om af te koelen. Al dat hemelwater moest haar blussen. De oude schilfer-tjes stroomden van haar lijfje, waarna ze door verse vervangen zouden worden. Een Luftwaffe van vleermuizen joeg haar weer naar binnen. In diverse spiegels monsterde ze de vlekkerige kleuren die haar huid had aangenomen. Het zag er afschuwelijk uit. Rood, wit, bruin, roze. Het deed ook pijn. Ze raakte in paniek. Het werd steeds erger. Ze begon op zo'n melaatse op Molokai te gelijken. Bestonden daar pillen voor? Zou dokter van Adel nog op zijn? Muriel? Ze zette de achterdeur op een kier (bang voor die Stuka's van vleermuizen) om te kijken of er bij haar buur nog licht van uit de veranda naar buiten in de tuin viel. Dat was zo. Ze hoorde ook hevig gehoest. Net een hond die gewurgd wordt, dacht ze. Dokter van Adel was toch gestopt met roken? Zou ze? Ze haastte zich naar de voordeur.

Marjetje Sovjetje, gevlekte bloedrode socialist in hart en nieren, belde 's avonds laat aan bij dokter Ebenezer van Adel, blauw aangelopen liberaal. Een laatste krachtige hoest begeleidde het openen van de zware deur van de privéwoning. Ebenezer wurmde alvast ontstemd zijn hoofd door de kier. Vooraleer de plot zich definitief voor zou doen, zouden de personages – slachtoffers van het weer – nog een dialoog hebben.

'Ah, buurvrouw Jetje. Nog zo...'

'Ben je ziek, dokter?'

'Ik? Nee.'

'Dat hoesten...'

'Verslikt. Kan ik iets... Maar Jetje: je ziet zo... Heb je je verbrand?'

Hij opende de deur wat breder en monsterde haar gelaat. Marjetje knikte en verwrong haar snuitje tot een spijtige grijns, wat weer gloeiend pijn deed, vooral ter hoogte van haar neusvleugeltjes en voorhoofd. Ebenezer boog zich wat voorover.

'Die pareltjes op je voorhoofd... Dat zijn geen zweetdruppeltjes hé? Of regendropjes.'

'Nee. Ja dokter. 't Is te zeggen: de zon.'

'Maar het regende al een halve dag lang.'

'Deze week was ik...'

'Ah! Ook nog waar. De zee hé! Allez: de kust. Het strand, bedoel ik. Het was om

te bakken hé?’

‘Ik gloei als een hoogoven. En ik schilfer af. Heb je daar iets... ‘

‘Kom maar binnen, Jetje. Maar ik ben wel niet van wacht. En Muriel ligt er al in.’

‘Een pilletje of een zalfje ware al... ‘

‘We gaan eens kijken wat die koperen ploert je aangedaan heeft. Kom maar door. Ik heb ergens nog wel een tube liggen.’

De deur van het huis dat ten onrechte als ‘villa’ omschreven werd, ging langzaam dicht. Er was echter geen verlossing mogelijk voor een volk dat des zomers gedurende maximum drie weken aan zee lag te bakken en te braden, en welhaast wekelijks ook ten prooi viel aan hevige regen, het hele jaar door. Marjetje Sovjetje, die een week later zou sterven, werd ingesmeerd door dokter Ebenezer van Adel, die een week later ook zou sterven. Een maand later stapte Muriel uit het leven door een wanhoopspartie pillen in te nemen. Die nacht regende het dode vleermuizen.